

Λήγοντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφουσμένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Διήγημα

τῆς Ἀγγλίδος κ. Robinson.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ζ'

Ὁ χορὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν του. Τὰ ζεύγη περιδινοῦνται ἢ κινοῦνται νωθρότερον. Πᾶσαι αἱ καλλοναὶ καὶ αἱ ἐπισημότερες τῆς παροικίωσης αὐτόθι κατὰ τὸν χειμῶνα κοινωνίας εὐρίσκονται συνηγμέναι εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλεως Δ' Ἐρίν. Τόσον αἰθρία καὶ τόσον μειλίχιος εἶνε ἡ νύξ, ὥστε ἄφηναν ἀνοικτὰ ὅλα τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν βλέποντα εὐρέα παραθύρα. Ριπαὶ μεμυρωμένου ἀνέμου, προερχόμεναι ἐκ τοῦ πελάγους, ἀναμίγνυνται μὲ τὴν διαχεομένην περίξ χαύνην ἀρμονίαν. Πανηγυρίζουν οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ὁμοῦ αἱ αἰσθήσεις.

Ζῇ τις, ἡ μάλλον πλανᾶται, ἐν πλήρει ὁνείρῳ. Βλέπων διερχόμενα ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πολυφῶτων τὰ ἐνηγκαλισμένα ζεύγη καταλαμβάνεται βαθμηδὴν ὑπὸ τῆς βραδείας γοητείας τῆς καθιστώσης ἀναίσθητον τὴν ψυχὴν πρὸς τὰς γηϊνούς συγκινήσεις καὶ προσηλούσης αὐτὴν ὁλόκληρον εἰς συγκινήσεις ἄλλας, δοκιμασθείσης ἤδη, διαφανείας εἰς κόσμον ἄλλον, δι' οὗ νομίζει τις ὅτι διήλθε φερόμενος ἐπὶ πτερύγων θαυμασίων.

Εὐθὺς ὡς ἀντήχησε τὸ προανάκρουσμα τῆς ὀρχήστρας, ὁ Φριδερίκος ἤσθάνθη τὴν ἐπήρειαν τῆς ζάλης ταύτης. Μένει ἀπομεμονωμένος, κεκρυμμένος, ὅσον ἡδυνήθη περισσότερον ἀπὸ τῶν βλεμμάτων, ἐντὸς τοῦ σκιόφωτος τοῦ βᾶθους παραθύρου τινός, οὗ τὰ βαρέα παραπετάσματα κινεῖ θωπευτικῶς μετὰ θροῦ ἢ αὐρα. Μένει ἐκεῖ μονήρης, ἀφανής, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς

καλυπτομένους ὑπὸ τῆς ἀορίστου ὁμίχλης τῶν δακρύων.

Περὶ αὐτόν, ἐντὸς τῆς ἀπαστραπτούσης αἰθούσης, βλέπει τὸ φῶς τῶν πολυφῶτων ἀντανακλόμενον ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν κρυστάλλων τῶν ἐνετικῶν κατόπτρων, ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῶν τραπεζίων, ἐπὶ τῶν ἐξαισίων τιμαλφῶν κοσμημάτων, τῶν προσηρμοσμένων εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῶν γυναικῶν. Περὶ αὐτὸν περιπίπτανται συγκεχυμένοι ὑπερφυσικαὶ γοητεῖαι. Ὁ θορυβώδης ἤχος τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἐκμηδενίζει πάντα θόρυβον συνδιαλέξεων, πάντα ψίθυρον φωνῶν. Μεγάλοι ὀφθαλμοὶ παρατηροῦσιν αὐτὸν λαθραίως, σάρκες σφριγῶσαι ὑπάρχουσι περίξ αὐτοῦ, σῶματα ραδιναὶ καὶ εὐλύγιστα, ἐν χαύνῳ στάσει, προκαλοῦντα τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐναγκαλισμῶν καὶ τῶν φρικιάσεων τῆς θριαμβεύουσας ἡδυπαθείας. Ἐκ τοῦ μεθυστικοῦ ἐκείνου πίνακος ἔν δὲν λείπει ἐν τούτοις, ἐκεῖνο οὐτινος αὐτὸς ἀναμένει τὴν ἔλευσιν μετὰ τινος τρόμου.

Διότι ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ γεύματος ἡ Λευκὴ δὲν ἐφάνη, ἡ Λευκὴ, τὸ λατρευτὸν πλάσμα, ἡ τόσον ὠραία, ἡ τόσον προσφιλὴς, ὥστε νὰ διαφύγῃ πᾶσαν ἐπίγειον σύγκρισιν. Ποῦ εἶνε; τί κάμνει κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν; Χάριν αὐτοῦ, εἶπον, διωργανώθη ἡ ἑορτὴ. Πάντες τὸν ἐχαιρέτισαν, πάντες ἀπηύθυνον αὐτῷ εὐμενῆ τινα λόγον. Αἱ γυναῖκες ἐπεδαψίλευσαν αὐτῷ τὰ μειδιάματά των, οἱ ἄνδρες τὰ φθονερά των φιλοφρονήματα. Περιβεβλημένος τὴν εὐγενῆ καὶ αὐστηρὰν στολὴν του διήλθε διὰ τῆς αἰθούσης ὡς θριαμβεύων κατακτητῆς. Κεκμηκῶς δὲ καὶ καταβεβλημένος ἐκ τῆς παραφορᾶς ἐκείνης τοῦ πυρετοῦ μετέβη πρὸς τὴν παράμερον ἐκείνην γωνίαν ἐπιζητῶν τὴν δρόσον, ἧς εἶχεν ἀνάγκη τὸ πνεῦμά του μάλλον ἢ τὸ φλέγον μέτωπόν του.

Ἡ Λευκὴ; ποῦ εἶνε ἡ Λευκὴ; Θὰ φανῇ ἄρα γε μετ' ὀλίγον; Ὁ Φριδερίκος τρέμει ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ.

— Ἔστω! Τότε λοιπὸν δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον, ἀπλούστατα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηχοῦσιν ἀκόμη ἐντὸς τοῦ κεκμηκότες ἐγκεφάλου του. Βεβαίως θὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα εὐειδοῦς τινος νέου, ὑπερηφάνου, διότι ὁδηγεῖ τὴν ἐξάισιον ἐκείνην καλλονὴν, ἧς ἡ φήμη ἐξαπλοῦται ἀπὸ Καννῶν μέχρι Βιντεμίλλης. Θὰ διέλθῃ ἀναμέσον τῶν ὁμίλων καὶ μόλις ἀντηχήσῃ ὁ ρυθμὸς στρόβιλου τινός τοῦ Στράους ἢ τοῦ Μετρά θὰ περάσῃ ἔμπροσθέν του μεμεθυσμένη, χαύνη, κλίνουσα ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἐρωτευμένου χορευτοῦ τῆς. «Δὲν θὰ χορεύσωμεν στρόβιλον». Βέβαια, ὁμοῦ δὲν θὰ χορεύσωσιν ἄλλ' ἐκείνην τίς θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ χορεύσῃ; Διὰ τί ν' ἀπαρνηθῇ τὴν μαγεῖαν, τὴν παραφορὰν τὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος συνεθέντος ἐκείνου ρυθμοῦ;

Ἴδου ἐν τούτοις ἀκούονται φωναί. Ἡ ὀρχήστρα σιγᾷ ἀφίνουσα εἰς τοὺς χορευτὰς τὸν ἐπαρκῆ καιρὸν ὅπως ἀναπνεύσωσιν. Ὁ Φριδερίκος ἀνεσκήρτησεν. Ἐνόμισεν

ὅτι ψίθυρός τις ἠγέρθη εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν αἰθουσῶν. Ὁ ψίθυρος αὐξάνει καὶ διαδίδεται. Τὸ οὖς τοῦ νέου, συνειθισμένου καὶ εἰς τὰς μάλλον ἐπιλέπτους ἀποχρώσεις τοῦ ἤχου, διακρίνει τὸν κρότον τὸν προερχόμενον ἐκ θαυμαστικῶν ἐπιφωνημάτων. Ἡ καρδιά του πάλαι βιαίως. Θεέ μου! Τί ἄρα γε συμβαίνει; Αἱ φωναὶ πλησιαζοῦν. Νομίζει τις ὅτι ἀκούει τὸν ἀκατάπαυστον θόρυβον πλήθους συνοδεύοντος βασιλίσσαν τινα. Ἦδη οἱ ὁμιλοὶ διέρχονται πολυαριθμότεροι ἔμπροσθέν του, πυκνότεροι, ἐπιρριπτόντες ἐπ' αὐτοῦ τὴν σκιά των. Προησθάνθη καὶ ἐμάντευσε τί συμβαίνει. Εἶνε ἐκείνη!

Ναί, ἐκείνη ἰδοὺ αὐτὴ! Ἐνεφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκολουθίας τῶν κολάκων τῆς. Ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐνσάρκωσιν ὀπτασίας ὁνείρου. Τὸν ἀναζητεῖ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.

Ἡ καρδιά τοῦ Φριδερίκου δὲν πάλαι πλέον. Μηχανικῶς ἐγείρεται πορευόμενος πρὸς συνάντησίν της. Χωρὶς δὲ νὰ τὴν βλέπῃ, διότι φρικίαις σφοδρὰ κλονίζει τὸ σῶμά του καὶ ἀχλὺς σκέπει τοὺς ὀφθαλμούς της ἀκούει φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ:

— Λοιπὸν, κύριε Πλεμόν, εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν γνωρίζετε νὰ χορεύητε τὸν στρόβιλον;

Τὴν φωνὴν ταύτην γινώσκει καλῶς ὁ Φριδερίκος καὶ ὅμως νομίζει ὅτι τὴν ἀκούει διὰ πρώτην φοράν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ὀρχήστρα ἐκτελεῖ τὸ προανάκρουσμα. Μικρὰ χειροκροτοφόρος χεὶρ ἀναζητεῖ τὴν ιδιὴν του, ἑτέρα χεὶρ ἀποτίθεται ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος του καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος αἰσθάνεται τὸ γλυκὺ βάρος, τὴν γλυκεῖαν χλιαρότητα τοῦ θώρακος της. Ἐτελείωσεν! Ὁ στρόβιλος πληροῖ τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τοῦ ἱλίγγου του. Ἐν τῇ μυστηριώδει δὲ περιπλοκῇ των τὰ δύο ἐκεῖνα νέα καὶ ὠραία ὄντα ἄλλην δὲν ἔχουσι συνειδήσιν εἰμὴ τοῦ ἔρωτος, τοῦ παραφέροντος αὐτοὺς ἐξάλλους εἰς τὸν οὐρανόν...

Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας. Βραδέως τὸ πλῆθος ἀραιοῦται. Ὁ Πλεμόν ἀπεσύρθη καὶ αὖθις εἰς τὴν σκιερὰν γωνίαν, ἐξ ἧς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ πλέον. Ἐμεινε κρατῶν τὸ μέτωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ βλέπων μακρόθεν σπινθηροβολοῦσαν τὴν Μεσόγειον ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ φωτός τὰ καταπίπτοντα ἐκ τοῦ στερεώματος. Ἄλλως τε τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Ἡ Λευκὴ δὲν ἀνεφάνη. Ἐνόησεν ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκείνη τῆς μέθης ἤρκει εἰς τὸν φιλοξενούμενόν της. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔμελλε νὰ ἔχῃ ἐπαύριον καὶ τοιαύτην μάλιστα, ὥστε ὁ ἥλιος θὰ ἐφάνετο πένθιμος καὶ τὸ κυανοῦν στερέωμα, τὸ ἀγλαῖσθον ὑπὸ νυκτερινῶν ὀπτασιῶν, θὰ ἐφάνετο ζοφερόν ὡς πένθιμος μανδύς.

Καθόσον σκέπτεται, καθόσον ὁ λυγρὸς του καθίσταται εὐκρινέστερος ὁ Φριδερίκος αἰσθάνεται ὅτι λυγροὶ σὺν αὐτῷ, ρεῖονται εἰς τὸ στήθος του. Πνίγεται θέλει νὰ κλαύσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖ, ἔμπροσθέν.

ἀδιαφόρων ἐκείνων καὶ τῶν εὐδαιμόνων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θρηνηθῇ. "Ω! τίς ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸ τορπιλλοβόλον του, τὸ παρὰ τῶν κυμάτων ταλαιπωρούμενον 29 του, καὶ τοὺς σφοδρούς ἐκ τῆς θαλάσσης κλονισμούς καὶ τὸ βίαιον πνεῦμα τοῦ ἀνέμου;

Πάντες ἀπεσύρθησαν. Αὐτὸς ἔμενεν ἀκόμη θεωρῶν, μὴ συλλογισθεὶς ὅτι καὶ δι' αὐτόν, ὡς διὰ τοὺς ἄλλους, εἶχεν ἐπέλθει ἡ ὥρα νὰ χαίρει τὴν οἰκοδόσποιαν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν δι' αὐτὸν προσδιωρισμένον δωματίον. Ἀφ' ἧς ἡ μόνωσις τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἦτο μόνος, μόνος!

Τότε ὁ πόνος τῆς καρδίας του ἐξερράγη. Οἱ βραχίονές του κατέπεσον, μὴ συγκρατούμενος δὲ πλέον ἐν τῇ ἀρχῇ σιγῇ τῆς ἀκτινοβόλου νυκτός, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας ἣν ἐδοκίμασεν, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς ἀπέλπισίας ἣν ἡμέρα ἔμελλε νὰ συνεπιφέρῃ δι' αὐτόν, ἀφῆκε τὴν ὁδὸν του νὰ ἐκχυθῇ ἐκ τῶν ὀμμάτων του ἀνισχύρων πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά των.

"Ὅπως πρὸ ὀλίγου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ στροβίλου, μία χεὶρ ἔψαυσε τὸν ὦμόν του. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστράφη διὰ μιᾶς. Ἦτο ἐκείνη, ἐκείνη πάλιν. Εἶδε τὰς ἀπαστραπτούσας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του, τὰ δάκρυα, ἅτινα βραδέως καταρρέουσιν ἐκ τῶν ἡλιοκαῶν παρειῶν τοῦ ναυτικοῦ. Μειδίαια διαγράφεται εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ οἱ τρυφεροὶ τῆς δάκτυλοι τείνονται πρὸς τὴν φλέγουσαν χεῖρα τοῦ Πλεμόν.

— "Ὡ! ψιθυρίζει αὐτὸς μετ' ἀπέλπιδος παραφορᾶς.

Ἡ νεῆνις δὲν ἀποσύρει τοὺς δακτύλους τῆς.

"Ἀπαξ, δὶς, τρίς ὁ νέος ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὰ χεῖλη του, οὕτως ὥστε ἐπὶ τέλους χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, κεκυφώς ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης ἣν κατέβρεχε διὰ τῶν δακτύλων του, καταβεβλημένος ἐκ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στόματός του δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ, ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ ἠδυνήθη νὰ αἰσθανθῇ ἅπασαν τὴν δύναμιν μεθ' ἧς ἡ ψυχὴ του ἀφιερῶτο πρὸς αὐτήν.

.....
Ἡ νύξ ἐκείνη διὰ τὸν Φριδερίκον Πλεμόν ὑπῆρξεν ἔμπλεως ἀγωνίας καὶ ἀποχυνώσεως.

Δὲν ἐκοιμήθη ποσὼς. Εἶδε τὴν ἡὺ λυκαίνουσιν τὸν ὀρίζοντα. Ἦτο ἄρα ἡ εὐτυχία, ἣτις ἐπῆρχετο αὐτῷ διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς ἡμέρας;

Ἀδιαφορὸν! Ἡ γαλήνη ἐπᾶνῆρχετο εἰς τὴν ψυχὴν του. Δὲν ἤθελε νὰ κατακρᾶσθῃ. Εὐθύς ὡς ὁ καιρὸς ἤθελε τοῦ τὸ ἐπιτρέψει θὰ ἐπᾶνέβλεπε τὴν Λευκὴν. Θὰ ποσεπᾶθαι νὰ διαφωτίσῃ τὴν νεάνίδα ἐξηουόμενος αὐτὸς περὶ τῆς συγκινήσεως τῆς πρώτης στιγμῆς, ὀφειλομένης ἰσως τῇ ἐκπληξίν, εἰς τὴν ἀπερίσκεπτον παραφορᾶν τῆς καρδίας. Ὅπως δὴποτε θὰ παρέτεινε τὴν διαμονὴν του εἰς φιλοξενον οἰκίαν, ἔνθα ἡ στιγμιαία τοῦ ἀποθάρρυνσις εἶχεν ἰσως ἐπιφέρει πᾶν ὀρθωτον ἐνόχλησιν.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωίας ἀνηγέλθη εἰς τὸν νέον ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον καὶ ὅτι τὸν ἀνέμενον κάτω.

"Ὡ! τί εἶνε αὐταὶ αἱ γυναῖκες τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας! Εἶνε ἀκούραστοι. Πέντε ὥραι ὕπνου ἤρκεσαν ν' ἀποδώσωσιν αὐταῖς τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν φαιδρότητα. Ταλαίπωρε Πλεμόν! Αὐτός, ὁ ναυτικός, τὸ τέκνον τῆς θαλάσσης, ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατακόπον ἐκ τοῦ καμάτου καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Πράγματι τὸν ἀνέμενον πάντες, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς Λευκῆς, δροσερᾶς καὶ ἀκμαίας μετὰ τὸ πρῶινόν λουτρόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOS

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Εἶναι ἤδη ἡ ἕκτη τῆς ἐσπέρας! εἶπεν, ἐπιστρέψας πλησίον τῶν κυριῶν.

— Ἀπὸ τῶρα! ἐπᾶνέλαβεν ἡ νεῆνις.

— Ἀλλοῖμονόν μου! ὑπετονθόρισεν ἡ παιδαγωγός. Ἡ ἐπιφώνησίς σας μ' ἐκπλήττει. Ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Παρ' ὀλίγον ἡ Ἑλενίτσα καὶ ὁ Μαυρίκιος ἐπᾶνέλαβαν τὸ ἀπὸ τόρα, ὅταν, μετὰ δύο ὥρας, ὁ Σπύρος ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως καὶ ὠδήγησε τοὺς δύο αἰχμαλώτους εἰς εἶδος τι διαδρόμου, ὅστις ἀπετέλει τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῶν δωματίον.

Ὁ Μαυρίκιος ἐτοποθετήθη πρὸ τῆς θύρας, ὡς πιστὸς φύλαξ.

ΙΣΤ'.

Ἡ δευτέρα ἐκείνη νύξ τῆς αἰχμαλωσίας ὑπῆρξεν ἡττον καλὴ. Οἱ αἰχμαλῶται ἐκοιμήθησαν κακῶς, διότι ἦσαν ὀλιγώτερον κουρασμένοι, ὁ ἀὴρ τοῦ σπηλαίου ἦτο βαρὺς καὶ προσήγγιζεν ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερώσεως.

Ὅτε τὴν πρωίαν ἐπᾶνείδον ἀλλήλους, ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Ἑλενίτσα ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσιν ἐνδομύχως ὅτι ὁ ἔρως εἶναι γλυκεῖα θυσία τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅτι εἰς κομμωτῆς, εἰς λουτῆρ καὶ καθαρὰ ἀσπρόρρουχα ἔχουσιν ἐπίσης τὴν ἀξίαν των. Οὐχ ἡττον, ἐμειδιάσαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς θὰ ἦσαν ὅμως εὐτυχέστεροι, ἐὰν ἐπᾶνέβλεπον τὸν Γιάννην μετὰ τὰς τετρακισχιλίας λίρας. Οἱμοὶ! Μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν εἶχε γίνεαι εἰσέτι λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ἡ βραδύτης ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ληστές. Ὁ Σπύρος δὲν ἐτραγῶδει πλέον ἀπὸ τε-

τάρτου τῆς ὥρας, οἱ τρόποι του ἐγίνοντο ψυχρότεροι, ὥστε, ἐπὶ τέλους, μόλις ἐφέρετο ἀδρορρῶνως.

Οἱ δύο νέοι μάτην προσεπάθουν ν' ἀποκρύπτωσιν ἀμοιβαίως τοὺς φόβους των καὶ νὰ μειδιῶσιν ἐσκεπτόντο περὶ τοῦ Γιάννη πλειότερον ἢ περὶ αὐτῶν ἐφοβοῦντο δι' αὐτόν, ὡς ἐὰν ἦτο προσφιλέστατος φίλος των. Ἡ Ἑλενίτσα προσήχετο ἐνδομύχως ὑπὲρ τοῦ ληστοῦ, βεβαίως δ' ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου ἀνθρώπου ἀνεμινύετο εἰς προσευχὴν. Ἡ ἀτυχὴς νεῆνις ἐθλίβετο μέχρι τοῦ σημείου, ὅτι δὲν περιέβαλε τὸν τράχηλόν του διὰ τοῦ φυλακτοῦ τῆς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἔτρεμεν, ἀλλὰ οὐχὶ ἐκ πυρετοῦ. Δύο ἡμέραι χωρὶς τέτον καὶ *kalloway pill* ἦσαν πολλὰ δι' αὐτήν.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο μετὰ πενθίμου βραδύτητος, διότι ἡ συνδιάλεξις, ἥτις καθίστα αὐτὰς βραχυτάτας τὴν προτεραίαν, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀνηγείρετο, ὀχυρότερον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὸ μέγα ἐμπόδιον ἐνὸς «ἰσως». Οὐδεμία ἐρώτησις εἶχε σημασίαν ἀπέναντι τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, τῆς μᾶλλον τρομερᾶς καὶ σημαντικῆς:

— Πόσας ὥρας θ' ἀφῆσσι νὰ παρέλθωσι πρὶν ἢ ἀποκόψωσι τὰς κεφαλὰς ἡμῶν;

Ἀλλὰ διὰ τὸν Μαυρίκιον δὲν ἦτο αὕτη ἡ τρομερώτερα ἐρώτησις, διότι ὑπῆρχεν ἑτέρα, ἥτις ἐπάγωνε τὸ αἷμά του, θεωμένου μετὰ φρικιάσεων τὴν ὑπέροχον καλλονὴν τῆς συντρόφου του...

Ἡ φρουρὰ ἦτο ἐν ὅπλοις. Ὁ Σπύρος καὶ δεκάς ἐτέρων ληστῶν, οἵτινες θὰ ἐλεγέ τις ὅτι εἶχον ἀναφανῇ ἀπὸ τὴν γῆν, ἐφρούρουν ὅπισθεν τῶν βράχων μετὰ τυφέκια εἰς χεῖρας καὶ λαλοῦντες πρὸς ἀλλήλους διὰ μονοσυλλάβων.

Ἡ θανάσιμος ἐκείνη προσδοκία διήρκεσε μέχρι τῆς πέμπτης ἐσπερινῆς ὥρας, ὅτε φαιδρὰ ἀναφώνησις ἠκούσθη:

— Ὁ καπετάνιος ἔρχεται.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Γιάννης ἦτο πλησίον τοῦ σπηλαίου, κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ φαινόμενος κατὰ κοπος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του εἶχεν εὐνόητον ἔκφρασιν.

Δὲν θὰ ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν του. Χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, ἐκάλεσε περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἀνθρώπους του καὶ εἶπεν αὐτοῖς μίαν μόνην φράσιν ἐλληνιστί.

Κραυγαὶ ἀγανακτήσεως ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἑλενίτσα, ἐννοήσασα, ἔθιξε τὸν βραχίονα τοῦ Μαυρικίου καὶ ἐψιθύρισε μετὰ στενοχωρίας:

— Ἐλαβε μόνον τρισχιλίας λίρας.

Ὁ νεαρὸς ἱατρὸς προὐχώρησε μετὰ θάρρους μεταξὺ τῶν ληστῶν, ἵνα μάθῃ τί συνέβη. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦστατον. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Γιάννη ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οἶκον Χάρρισων καὶ Σα, ὅπου, κατ' ἀρχάς, ἐκράτησαν αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς